

Sagan om Pomperipossa

Det var en gång för många, många tusen år sen en förfärligt gammal trollpacka, som hette Pomperipossa. Det är inte precis något vackert namn, men ändå är det bra mycket vackrare, än vad hon själv var. Kan ni tänka er, hur hon såg ut? Hon hade två små röda ögon och en stor mun med bara tre tänder i. Och hon hade fullt med vårtor på händerna och en stor puckel på ryggen. Men det värsta var hennes näsa, för den var en hel aln lång. Ni kan tänka er, hur mycket snus, som gick åt, när hon snusade! Ett helt skålpund åt gången! Men det hade Pomperipossa råd till, för hon var rysligt rik. Hon bodde ensam i ett litet hus i skogen, och det huset var byggt av korv och skinkor, och i stället för tegelstenar var där stora stycken sirapsknäck. Så rik var Pomperipossa. Men ingen enda människa vågade sig till henne och knappt något troll heller, för hon var så förskräckligt elak.

Om det kom någon till henne, förtrollade hon honom ögonblickligen till ett bord eller en kittel eller någonting annat. Hon var en mycket farlig trollpacka. Hennes största sorg var den, att hennes näsa blev längre och längre för varje gång hon förtrollade någon. Det var hennes straff!

Så var där också en kung i det landet, där Pomperipossa bodde, och han hade en liten prins, som hette Pipi, och en liten prinsessa, som hette Fifi. De gick en vacker dag och promenerade i parken, ledsagade av en hovmarskalk, som var så fin, att han endast kunde svara "A!" eller "Ha!" till allt, som man sade till honom.

– Jag vill gå ut i skogen! sade prins Pipi.

– A! sade hovmarskalken och följde med dem.

Efter en stund kom de till ett träsk, och hovmarskalken blev våt om fötterna, för han hade sidenskor på sig.

– Ha! sade han och vände genast om för att ta på sig ett par kragstövlar.

Men innan han gick, lade han fingret på näsan och sade:

– Ba!

Det skulle betyda: Vänta här, prins Pipi och prinsessan Fifi, tills jag kommer tillbaka med mina stora kragstövlar på mig! Men det förstod inte kungabarnen, utan de gick vidare i skogen. Det var just samma skog, som Pomperipossa bodde. Alla fåglar började genast kvittra:

– Gå inte dit!

Men prins Pipi förstod inte fåglalåt utan sade till sin syster:

– Om vi skulle ge oss ut på äventyr? Det är så tråkigt hemma. Jag har visst sex öre. Hur mycket har du, prinsessa?

– Jag har bara ett enda öre, svarade Fifi, men jag kan steka äpplen.

– Då kan du ju nästan laga mat. Du får bli min hushållerska, sade prins Pipi.

Och så vandrade de ut på äventyr i den mörka skogen, ända tills de kom till Pomperipossas lilla hus, som var byggt av korv och skinkor och sirapsknäck.

– Låt oss äta kvällsmat! sade prins Pipi, som kände sig hungrig, och bröt en stor korv ur huset.

Då stack Pomperipossa ut sin långa näsa genom fönstret och såg på dem.

– Kom hit in! sade hon genast. Jag är er snälla gudmor. Ni skall få syltpannkaka av mig.

Prins Pipi och lilla Fifi trodde henne och gick in, fastän de var fasligt rädda.

– Hm! sade Pomperipossa och såg på dem. Jag har inte ätit gåsstek på bra länge...

Och så trollade hon i luften, och strax blev prins Pipi och prinsessan Fifi till två små gäss, som betraktade varandra mycket förskräckta.

– Hovmarskalk! ville prins Pipi skrika i sin ångest.

Men det lät bara som "Kakaka". Han kunde inte tala längre, bara kackla.

– Aj! skrek Pomperipossa och tog sig åt näsan.

Den hade blivit en aln till så lång med detsamma, som hon förtrollade Pipi och Fifi till gäss.

- Det var rätt åt henne! skrek alla fåglarna i skogen.
- Vänta ni! ropade Pomperipossa och knöt näven åt dem. Jag skall skicka min trollkatt på er.
- Vi ska skaffa hjälp, sjöng alla fåglarna och flög sin väg för att be storken komma dit och ge ett gott råd. Storken är den visaste av alla fåglar, för han reser varje vinter till Egypten och studerar hieroglyfer på pyramiderna.
- Nu ska ni få simma, mina små gäss! sade Pomperipossa och drev Pipi och Fifi framför sig med sin stora käpp. Det gör er så gott, och så smakar ni bättre, när jag steker er i kväll. Och så körde hon den stackars prinsen och prinsessan ned till sjön.
- Kakaka! jämrade de sig, men de måste ändå ut i det kalla vattnet.
- Säger ni kakaka? frågade Pomperipossa. Ni menar kanske syltpannkaka? hånade hon dem. De förtrollade gässen måste äta små svarta grodungar och vått gräs – det var annat det än syltpannkaka!

Pomperipossa stod på stranden och stödde sig på sin långa näsa, som nu var lika lång som hennes ben. I detsamma hörde hon ett prassel bakom sig i skogen och vände sig om. Det var hovmarskalken, som hade varit hemma efter sina kragstövlar och sedan dess oroligt letat efter de försvunna kungabarnen.

- Ha! sade hovmarskalken, då han fick se trollpackan.
- Pa! sade han och drog sitt långa svärd för att hugga näsan av henne. Men Pomperipossa förtrollade honom genast till en gammal kråka, som ängsligt hoppade omkring på stranden och sade "kra, kra"!
- Ja, kraxa och kackla ni! skrattade Pomperipossa belåtet. Det är ingenting, som kan befria er från förtrollningen, om ni inte får höra det allra förfärligaste skrik i världen, man kan tänka sig. För då får allt, som jag har förtrollat, sin riktiga gestalt igen, och så blir jag själv till en sten. – Men det ska vi hoppas inte sker på ett par millioner år ännu, sade Pomperipossa och snusade upp två skålpund snus.
- Det vore rätt åt dig, skrek alla de små fåglarna, som kommit

tillbaka med den visa storken.

– Ni retar mig, så jag blir varm om näsan, fräste Pomperipossa och stack näsan ner i sjön för att svalka den.

Men de, det skulle hon aldrig ha gjort. För nere i sjön var det en stor kräfta, som inte hade fått middag på tre dagar. Och den kräftan knep sig fast med sina klor i Pomperipossas långa nos. Och Pomperipossa skrek så förskräckligt, att hon blev alldeles blå som ett plommon i hela ansiktet. Men kräftan släppte ändå inte sitt tag. Då skrek trollpackan ändå värre, så att det hördes ända långt ner i Afrika.

– Det var det förskräckligaste skrik i världen, man kan tänka sig! sade storken.

Och han sade sanning, ty ingen fågel kan ljuga. Flux och krux! Då löstes med ens Pipis och Fifis förtrollning, och de små vita gässen blev prins och prinsessa igen. Och den gamla kråkan, som skuttade omkring på stranden, blev hovmarskalk med detsamma, med ordnar och peruk och svärd och kragstövlar.

– Va? A! Bra! sade hovmarskalken och tog prins Pipi och prinsessan Fifi, en i vardera handen, och sprang med dem, det värsta han orkade, genom skogen tillbaka till slottet, där kungen satt och väntade på dem med ett riksrís i vänstra handen och ett stort riksäpple i den högra handen. Han var mycket vredgad, för att de varit borta så länge.

– Na! sade hovmarskalken lugnande. Och kungen förstod genast, att hovmarskalken menade, att de varit förtrollade av Pomperipossa och att de inte kunde hjälpa det. Då blev kungen rörd, stack riksriset i kråset på hovmarskalken såsom en ovanligt fin utmärkelse men gav prins Pipi och prinsessan Fifi hälften var av det stora riksäpplet.

Men Pomperipossa förvandlades genast till en stor sten. Du kan själv se henne ännu, om du kommer till den där sjön, fastän hon nu är så övervuxen av mossa och buskar, att hon ser ut som ett litet berg. Men en gång om året, på samma dag som hon förstenades, blir hon liksom förr. Och då kniper kräftan i hennes näsa, och då skriker hon igen så förskräckligt, att det ger eko i bergen. Men vilken dag det är – ja, det vet bara jag, och jag talar inte om det, så det tjänar ingenting till,

att du går ut och tittar efter, för då blir din lilla näsa
lika lång som Pomperipossas – och det vill du väl ändå inte!